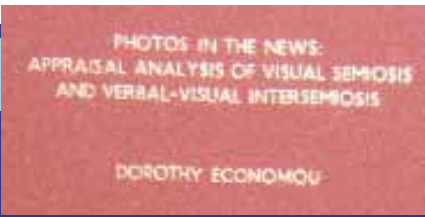

ΔΩΡΟΘΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

“Τα όρια της γλώσσας μου είναι τα όρια του κόσμου μου”

Το βιογραφικό της Δωροθέας Οικονόμου είναι πολυσέλιδο και πάρα πολύ ενδιαφέρον. Έχει εργασθεί σε πολλές και καλές θέσεις και πρόσφατα ολοκλήρωσε την διατριβή της για τον συσχετισμό εικόνας-γλώσσας. Πρόκειται για μια πολύ ενδιαφέρουσα μελέτη-διατριβή που ερευνά την απήχηση που έχει η φωτογραφία σε μια ειδηση: η έννοια της φωτογραφίας σε σχέση με τον τίτλο. Η μελέτη έγινε με βάση τη μελέτη δύο εφημερίδων μεγάλης κυκλοφορίας: την Ελευθεροτυπία και την Sydney Morning Herald.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ANNA ΑΡΣΕΝΗ

Η ίδια δηλώνει χαρακτηριστικά: “*Η διατριβή μου αυτή συνδυάζει όλα μου τα πάθη: την επαγγελματική μου ζωή στην εκπαίδευση και στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης καθώς επίσης και τη γοητεία που μου ασκεί η φωτογραφία και οι εικαστικές τέχνες. Η καριέρα μου ξεκίνησε από την ανάγκη μου να βοηθήσω τους μετανάστες να μάθουν τη γλώσσα. Για πολλά χρόνια ασχολήθηκα με την γλωσσολογία τόσο ως καθηγήτρια αλλά και ως εκπαιδεύτρια, ομιλήτρια, ερμηνεύτρια. Δεν θέλησα να διδάσκω μόνο. Με ενδιέφερε η δομή και λειτουργία της γλώσσας, η σωστή τεχνική της διδασκαλίας της γλώσσας και η σωστή υποδομή των καθηγητών*”.

Μια πρώτη μελέτη που είχα κάνει πριν χρόνια εκδόθηκε σε βιβλίο που λεγόταν “Coffee Break”. Λίγες συστηματικές έρευνες υπήρχαν τότε για την καθομιλούμενη γλώσσα – δηλαδή ο τρόπος που μιλάμε όταν κάνουμε παρέα, όπως όταν πίνουμε καφέ μαζί. Πολλοί μαθητές δηλωναν δυσκολίες σε αυτές τις κοινωνικές περιπτώσεις και δεν ξέραμε τί να τους πούμε. Ανακάλυψα στην έρευνα ότι στην καθημερινή ομιλία, ενώ χρησιμοποιούμε πιο απλές λέξεις από αυτές που θα χρησιμοποιούσαμε στο γραπτό λόγο, η γραμματική είναι πολύ πιο περίπλοκη και έχει μεγάλη σημασία να γνωρίζουμε τις αξίες του συνομιλητή μας. Το βιβλίο μου αυτό ακόμα χρησιμοποιείται σε πολλές σχολές σημερα.

Κυρία Οικονόμου μιλήστε μας λίγο για τα παιδικά σας χρόνια.

Γεννήθηκα στην Αθήνα και ήρθαμε στην Αυστραλία όταν ήμουν μόλις ενός χρόνου. Τα χρόνια στην Ελλάδα εκείνη την εποχή ήταν δύσκολα. Τόσο από οικονομικής όσο και πολιτικής άποψης. Ο πατέρας μου προερχόταν από οικογένεια μορφωμένη με πατέρα και αδελφό στρατιωτικό. Αλλά σαν πολλές άλλες οικογένειες, η δική του ήταν διχασμένη, αφού ο μικρότερος αδελφός και ο ίδιος ήταν αριστεροί. Η μητέρα μου προερχόταν από εργαζόμενη τάξη. Κανείς δεν είχε σπουδάσει στην οικογένειά της. Στην αρχή που παντρεύτηκαν ο πατέρας μου έμεινε στο σπίτι της

μαμάς. Προσπάθησε να κάνει κανά δυό επιχειρήσεις αλλά απέτυχε. Το σίγουρο ήταν ότι δεν ήθελε να ζητήσει βοήθεια από την οικογένειά του. Αποφάσισε λοιπόν να μεταναστεύσει. Στην αρχή εργάστηκε ως λιμενεργάτης. Αργότερα ξεκίνησε δική του επιχείρηση.

Από συζητήσεις που κάνετε με τους γονείς σας θυμόστε να μας πείτε λίγα πράγματα για τα πρώτα χρόνια στην Αυστραλία;

Οι γονείς μου πολύ σύντομα άνοιξαν μαγαζί στο Paddington, στεγνοκαθαριστήριο. Όταν έδωσα εξετάσεις και πέρασα στο Sydney High School, αγοράσανε μαγαζί επί της Crown Street στο Surry Hills. Εκείνη την εποχή στην περιοχή αυτή ζούσαν πάρα πολλοί Έλληνες. Ο πατέρας μου ήταν ενεργό μέλος της Ελληνικής Κοινότητας. Στο μαγαζί μας μαζεύονταν πολλοί Έλληνες καθημερινά και γινόντουσαν πάρα πολλές συζητήσεις. Έτσι κι εγώ μεγάλωσα σε ένα περιβάλλον καθημερινών πολιτικών συζητήσεων και παρόλο που δεν α-

σχολήθηκα ποτέ ενεργά, θεωρητικά γνώριζα αρκετά πράγματα για την πολιτική κατάσταση. Όταν κάποτε τον ρώτησα πώς αποφάσισε να ανοίξει στεγνοκαθαριστήριο την στιγμή που οι περισσότεροι Έλληνες άνοιγαν μαγαζιά με φαγώσιμα (αφού ήταν πολύ καλός μάγειρας), μου απάντησε: “Γιατί οι ώρες λειτουργίας ήταν λιγότερες και τα Σαββατοκύριακα κλειστά”. Ήθελε αυτό το χρόνο να κάνει πράγματα που του άρεσαν, να ζήσει τη ζωή του.

Που εργασθήκατε για πρώτη φορά;

Εργάσθηκα για πρώτη φορά στην εφημερίδα Πανελληνίως Κήρυκας επί εποχή Καλομοίρη. Είχε προτείνει ο Καλομοίρης να βάλουν μια στήλη στα αγγλικά “Greek in English”. Ήμουν στο Πανεπιστήμιο εκείνη την εποχή και μου ζήτησαν να γράφω κάτι για εκδηλώσεις, φεστιβάλ, τις εμπειρίες μου κλπ. Στην συνέχεια εργάσθηκα στην “Ελληνική Φωνή”. Εκεί με ενθάρρυναν να γράφω μερικά πιο ‘καντά’ θέματα των νέων της εποχής! Στην στήλη μου αυτή “Second Generation” μίλησα λοιπόν για την Ελληνική γλώσσα - οτι χανόταν με το πέρασμα των χρόνων, για την παρθενιά - οτι ήταν πλέον ξεπερασμένο θέμα κλπ κλπ. Αρχισα να δέχομαι πολλά γράμματα από αναγνώστες που μου έλεγαν “δεν έχεις γονείς εσύ... τί είναι αυτά που γράφεις”. Στη στήλη μου είχα και τη φωτογραφία μου. Το κερασάκι στην τούρτα μπήκε όταν έκανα το μοιραίο λάθος και πήγα

για καφέ στο Kings Cross γιατί εκείνη την εποχή - κακά τα ψέμματα - δεν υπήρχαν και πολλές καφετέριες. Εκεί πια άκουσα το βρισίδι της ζωής μου από Έλληνες στο διπλανό τραπέζι!!! Ευτυχώς οι γονείς μου ήταν προοδευτικοί άνθρωποι.

Θέλετε να μου περιγράψετε λίγο τα επόμενα χρόνια;

Μετά το πρώτο πτυχίο πήγα για ένα χρόνο στην Ελλάδα και έκανα μαθήματα αγγλικά σε παιδιά σε φροντιστήριο. Τότε ήταν που βεβαιώθηκα ότι δεν ήθελα να διδάξω άτομα κάτω των 18 ετών. Δεν με ενδιέφερε καθόλου να πειθαρχήσω παιδιά. Γυρίζοντας από Ελλάδα βρήκα μια πάρα πολύ καλή δουλειά στο University of NSW στο Σύδνεϋ. Πληρωνόμασταν πάρα πολύ καλά και οι μαθητές είχαν όλοι κάποιο πτυχίο και μεγάλο ενδιαφέρον να παρακολουθήσουν τα μαθήματα.

Είμασταν μια ομάδα καθηγητών που προσπαθούσαμε να βρούμε τρόπους να διδάξουμε την αγγλική γλώσσα πιο αποτελεσματικά. Υπήρχε πρόκληση από ‘έξυπνους’ μαθητές. Χρειάζομασταν σύστημα εκπαίδευσης και κάτι τέτοιο εκείνη την εποχή δεν υπήρχε στην Αυστραλία. Πήγα στην Αγγλία μετά από λίγα χρόνια το 1976 για να ειδικευτώ σε μεθόδους διδασκαλίας της αγγλικής γλώσσας σε ξένους. Τα τμήματα αυτά δεν άρχισαν να λειτουργούν στην Αυστραλία μέχρι το 1980. Όταν πήρα το δίπλωμα αυτό πή-

